

ੳ ਓ ਨਾਲ
 ਤਿੰਨ ਲਗਾਂ
 ਅੰਕੜ ਦੁਲੈਂਕੜ ਹੋੜ
 ਹੋੜ ਲਾਉਣ ਵੇਲੇ ਓ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੁੱਲਾ
 ਓ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅ ਮੁਕਤਾ
 ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਲਗਾਂ
 ਕੰਨਾ ਦੁਲਾਵਾਂ ਕੌਨੜ

ੲ ਤਿੰਨ ਲਗਾਂ
 ਸਿਹਾਰੀ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਂ

ਸ ਤੋਂ ਕੁ

ਤੱਕ ਸਾਰੇ

ਵਿਅੰਜਨਾਂ ਨੂੰ

ਸਾਰੀਆਂ ਲਗਾਂ

ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਸ
ਕ
ਖ
ਗ
ਘ
ਙ

ਚ
ਛ
ਜ
ਠ
ਡ
ਣ

ਠ
ਡ
ਣ
ਤ
ਥ

ਦ
ਢ
ਢ
ਨ
ਪ

ਫ
ਬ
ਭ
ਮ
ਯ

ਲਗਾਂ

ਚਿੰਨ੍ਹ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ

1. ਮੁਕਤਾ
2. ਕੰਨਾ
3. ਸਿਹਾਰੀ
4. ਬਿਹਾਰੀ
5. ਅੱਕੜ
6. ਦੁਲੈਂਕੜ
7. ਲਾਂ
8. ਦੁਲਾਵਾਂ
9. ਹੌੜਾ
10. ਕਨੌੜਾ

ੜ
ਿ
ੀ
ੜ
ੜ
ੜ
ੜ
ੜ
ੜ

ਓ ਅਤੇ ਏ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰ
ਮੁਕਤਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਮੁਕਤਾ

ਜਿਸ ਅੰਖਰ

ਨਹੀਂ

ਕੋਈ ਲਗ ਨਹੀਂ
ਲਗਦੀ

ਉਸ ਨੂੰ
ਮੁਕਤਾ
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ।

ਲ
ਗ
ਕ
ਮ
ਸ
ਕ
ਆਦਿ

ਕੰਨਾ

ੜ

ਇਹ 'ਆ' ਦੀ

ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੀ ਲੰਬਾਈ

ਅੱਖਰ ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਹਾਰੀ

ਿ

ਇਹ 'ਇ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼
ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਖਰ
ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਬਿਹਾਰੀ

ੀ

ਇਹ 'ਈ' ਦੀ ਅਵਜ਼
ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਖਰ
ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਐਂਕੜ

.....

.....

ਇਹ ਲਗ 'ਉ'

ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ

ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਦੁਲੈਂਕੜੇ

ਇਹ ਲਗ 'ਉ' ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਅੱਖਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੱਗਦੀ
ਹੈ।

ਲਾਂ

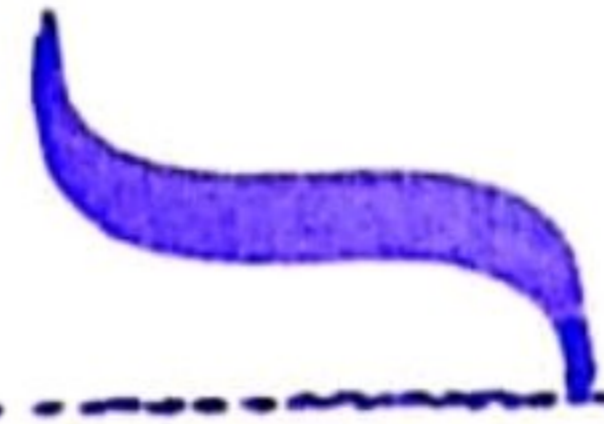
ਇਹ ਲਗ 'ਏ' ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ
ਅਤੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ
ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਦੁਲਾਵਾਂ

ਇਹ ਲਗ 'ਐ' ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ
ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਰੋੜਾ

ਇਹ ਲਗ 'ਓ' ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ
ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਕਨੜਾ

ੳ

ਇਹ ਲਗ 'ਔ' ਦੀ

ਅਵਾਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ

ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ

ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਲਗਾ ਖਰ

•

ਬਿੰਦੀ : ਕੰਨਾ, ਬਿਹਾਰੀ, ਲਾਂ, ਦੁਲਾਵਾਂ, ਹੁੜ, ਕਨੜ
ਮੁਕਤਾ ਕੇਵਲ ਓ ਨਾਲ

ੳ

ਟਿੱਪੀ : ਮੁਕਤਾ, ਸਿਹਾਰੀ, ਅੱਕੜ, ਦੁਲੈਂਕੜ

ੳ

ਅੱਧਕ

ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਖਰ ਦੀ ਦੁਹਰੀ ਅਵਸਥਾ
ਕੁਝ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਦੁਲਾਵਾਂ ਨਾਲ

ਅਨੁਨਾਸਿਕ

ੲ ਏ ਠ ਨ ਮ

ਅਨੁਨਾਸਿਕ ਅੱਖਰ ਜਦ
ਕਿਸੇ ਲੰਮੀ ਲਗ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
ਆਵੇ ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ
ਬਿੰਦੀ - ਟਿੱਪੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ -

ਖਾਣ, ਪੀਣ, ਪਾਨ,
ਸੋਣ, ਝੋਨਾ

ਇਨਾਮ, ਨਾਮ,
ਮਾਮੀ, ਕੌਮ, ਮੌਮ

ਅਨੁਨਾਸਿਕ

ਅਨੁਨਾਸਿਕ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਧਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼
ਵੇਲੇ ਅੱਧਕ ਦੀ ਥਾਂ ਟਿੱਪੀ
ਵੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ -

ਕੰਮ, ਨਿੰਮ, ਜਿੰਨ,
ਕਿੰਨਾ, ਜਿੰਨਾਂ

ਸੰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਸਮੇਂ
ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ

ਨ ਨਾਲ ਬਿੰਦੀ

(ਇੱਕ ਵਚਨ) ਨਹੀ ਲੱਗਦੀ...

ਓਏ ਜਵਾਨਾ, ਓਏ ਜਾਲਮਾ!

(ਬਹੁ-ਵਚਨ) - ਜਵਾਨਾਂ ਨੇ, ਜਾਲਮਾਂ ਨੇ।

ਨ — ਠ

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਵਾਰਥ
ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਠ ਲੱਗਦਾ
ਹੈ - ਖਾਣਾ, ਪੀਣਾ, ਹੱਸਣਾ,
ਰੋਣਾ, ਗਾਉਣਾ

ਜਦੋਂ ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਰ, ਕ, ਠ ਆਵੇ ਤਾਂ
ਭਾਵਾਰਥ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ
ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕਰਨਾ, ਮੜਨ, ਖੜਨਾ...
ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁਕਵੀ ਅਵਾਜ਼
ਵੇਲੇ ਠ ਅਤੇ ਬੱਝਵੀਂ ਅਵਾਜ਼ ਵੇਲੇ
ਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਭੈਣ, ਪਾਣੀ,
ਬੀਨ, ਗਿਆਨੀ

‘ਹ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਲਾਵਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵੇਲੇ ‘ਹ’

ਨਾਲ **ਸਿਹਾਰੀ** ਲੱਗਦੀ ਹੈ

ਸ਼ਹਰ → ਸ਼ਹਿਰ

ਪੈਹਲਾ → ਪਹਿਲਾ

ਲੈਹਰ → ਲਹਿਰ

ਕੈਹਣਾ → ਕਹਿਣਾ

ਗੈਹਣਾ → ਗਹਿਣਾ

ਕੈਹਰ → ਕਹਿਰ

ਆਮ ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਖਾਸ ਨਾਂਵ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਹ

‘ਹ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਹੌੜੇ’ ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਵੇਲੇ ‘ਹ’ ਨਾਲ
ਅੰਕੜ ਲੱਗਦਾ ਹੈ -

ਮੋਹਰ → ਮੁਹਰ

ਮੋਹਲਤ → ਮੁਹਲਤ

ਸੋਹਰਤ → ਸੁਹਰਤ

‘ਹ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਕੌੜੇ’ ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਵੇਲੇ ‘ਹ’ ਦੇ ਨਾਲ
ਅੰਕੜ ਲੱਗਦਾ ਹੈ -

ਕੌਹ → ਕੁਹ

ਬੌਹਰਤ → ਬੁਹਰਤ

ਵੌਹਰੀ → ਵੁਹਰੀ

ਜੇਕਰ 'ਹ' ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ
ਅੱਖਰ ਤੇ ਲਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼
ਆਵੇ ਤਾਂ ਲਾਂ ਕੱਟ ਕੇ ਲਾਂ
ਦੀ ਥਾਂ ਸਿਹਾਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ-

ਕੇਹੜਾ	→	ਕਿਹੜਾ
ਕੇਹਰ	→	ਕਿਹਰ
ਸੇਹਰਾ	→	ਸਿਹਰਾ
ਮੇਹਰ	→	ਮਿਹਰ

ਹ

ਕੰਨੇ ਦੀ ਲੰਮੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ²¹
ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਨੇ
ਨਾਲ 'ਅ' ਲਿਖੋ, ਜਿਵੇਂ -

ਚਾਅ, ਬਾਅਦ, ਲਾਅ, ਰਾਅ...

ਯ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਇ+ਆ
ਜਾਂ ਇ+ਉ ਜਾਂ ਯਾ ਨੂੰ ਆ ਦਿੰਦੇ
ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ -

ਆਯਾ → ਆਇਆ

ਹੋਇਆ ← ਹੋਯਾ

ਕਯੋਂ → ਕਿਉਂ

ਜਯੋਂ → ਜਿਉਂ

ਤਯਾਗ → ਤਿਆਗ

ਗਯਾਨੀ → ਗਿਆਨੀ

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰ ਦੇ ਧੈਰ
 'ਚ ਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘਟ
 ਗਈ ਹੈ - ਸ਼ਾਸ -> ਸਵਾਸ
 ਸ਼ੀਕਾਰ -> ਸਵੀਕਾਰ

ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਧੈਰ 'ਚ
 'ਵ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਠੀਕ ਵੀ ਹੈ-
 ਸ਼੍ਰੋਮਣ, ਸ਼ੁਛ, ਸ਼ੁਰ, ਸ਼੍ਰੀਮੰਤ।
 ਰ - ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਨਾਲੋਂ 'ਰ'
 ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵੱਖ ਕਰਨ ਤੇ ਉਚਾਰਨ
 ਨਾ ਵਿਗੜੇ ਉੱਥੇ ਪੂਰਾ 'ਰ' ਵਰਤੋਂ,
 ਜੇਕਰ ਉਚਾਰਨ ਵਿਗੜੇ ਤਾਂ
 ਵਰਤੋਂ - ਕਿਰਪਾ, ਇੰਦਰ, ਕਿਰਿਆ,
 ਪਰਜਾ, ਪਰਗਟ, ਪੁੱਤਰ....
 ਦ੍ਰਿਸ਼, ਤ੍ਰਾਹ, ਧੂ, ਧ੍ਰਿਸ਼, ਧ੍ਰੀਤ, ਦ੍ਰਿੜ.....

ਹ

ਕੁਝ ਪੰਜਾਬੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ
ਅੰਤ ਤੇ 'ਹ' ਦੀ ਅਵਜ ਥੜੀ
ਸੱਧਮ ਆਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰੀਂ

ਲੱਗਦਾ ਹੈ- ਚੁੱਲਾ, ਜਮੁੰ,
ਜਗੁ, ਮੱਲੜ, ਪੜ, ਖੜ,
ਖੱਲੁ, ਸੰਨੁ, ਨਿੰਮੀ, ਗੜ,
ਯਮਲਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ, ਰਿੰਨੁ,

ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਰੀਂ
'ਹ' ਲਿਖਣਾ ਅਸੁੱਧ ਹੈ-

X ਜੇੜਾ, ਕੇੜਾ,
ਵੇੜਾ, ਮੇੜਾ,

ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਨਗਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ
 ਜੋੜ ਕੇ ਲਿਖੋ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ,
 ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਫਰੀਦਕੋਟ
 'ਵਾਲਾ' ਖਿਛਿਤਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ
 ਜੋੜੋ - ਗੱਡੀਵਾਲਾ, ਦੁੱਧਵਾਲਾ...
 ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਲਿਖੋ-
 ਕਰਮ ਦਈ, ਸੋਹਨ ਲਾਲ, ਰਾਮ
 ਸਿੰਘ, ਅਬਦੁਲ ਹਮੀਦ
 ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ ਦੇ ਗਾ, ਗੇ, ਗੀ ਨੂੰ
 ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜੋ - ਖਾਏਗਾ,
 ਖੇਡੇਗਾ, ਪੜ੍ਹੇਗੀ
 'ਕੇ' ਨੂੰ ਧਾਤੂ ਨਾਲੋਂ ਨਿਖੇੜੋ:-
 ਖਾਕੇ, ਨਾਕੇ, ਪਾਕੇ, ਪੜ੍ਹਕੇ